מתני' מאמצות חליצה בא הוא ויבמתו

לבית דין והן משיאין לו עצה ההוגנת לו

שנאמר וקראו לו זקני עירו ודברו אליו

בוהיא אומרת במאן יבמי לאחיו שם יוהיא אומרת במאן

בישראל לא אבה יבמי יוהוא אומר ילא

חפצתי לקחתה יובלשון הקדש היו אומרים

ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה

נעלו מעל רגלו וירקה בפניו הרוק הגראה

לדיינים יוענתה ואמרה ככה יעשה לאיש

אשר לא יבנה את בית אחיו עד כאן היו

מקרין וכשהקרא רבי הורקנום תחת האלה בכפר עיטם וגמר את כל הפרשה הוחזקו להיות גומרין כל הפרשה יונקרא שמו

בישראל בית חלוץ הנעל מצוה בדיינין

ולא מצוה בתלמידים רבי יהודה אומר

ימצוה על כל העומדים שם לומר חלוץ

הנעל: גמ' יאמר רב יהודה מצות חליצה

קוראה וקורא וחולצת ורוקקה וקוראה

יבום הלכה א חמנ

וסמג שם טוש״ע שם קסט סעיף כט

סימן קסו סעיף א: ב מיי׳ שם הלכה ט

סימן קסט סעיף כט ובסדר חלילה סעיף מח ובפירוש סדר חלילה סעיף ובפירוש סדר חלילה סעיף

מה:

בא ג מיי׳ שם טוש״ע שם בהלכות חלילה ובסדר חלילה סעי׳ מט ובפירוש

סדר חלינה שם:

צב ד מיי שם הלכה ח

חלינה שם ובסדר חלינה

צג ה מיי שם הלכה כג טוש"ע שם בהלי חלילה סעיף לח ובסדר

חלילה סעיף נג ובפירוש סדר חלילה סעיף עו: צד ו מיי׳ שם הלכה ח

חליצה סעיף מב ובסדר

חלינה סעיף נה ובפירוש

מדר חלינה סעיף פ: סדר חלינה סעיף פ: צה ז מיי׳ שם הלכה ט

חלילה סעיף מג ובפירוש סדר חלילה סעיף סה: צו ח מיי׳ שם הל' ג

טוש"ע שם בהלכות מלילה סעיף כט ובסדר מלילה סעיף מו מח מלילה סעיף מו מח ובפירוש סדר חלילה סעיף

צו ט מיי שם הלי כע

טוש"ע שם בהלכות חלילה סעיף נו ובפירוש סדר חלילה סעיף פב

:בהנ״ה

צח י מיי׳ שם הלי כג טוש"ע שם בהלי

חלינה סעיף לט ובפירוש סדר חלינה סעיף עו: צמ כ מיי שם הלכה כב

לעזי רש"י

ארזיל"א. חומר, טין.

בהלכות

טוש"ע שם בהלכות

וט"בווס

מח ובפירוש סדר חלילה סעיף סו:

טוש"ע

סעיף

בהלכות

בהלכוח

א) סנהדריו מט:, ב) ושם ולעיל קה.], ג) סוכה לט. ע"ש, ד) [גירסת הערוך בערך סק אסוקי וכו' וכן מומפות במוכה לת: ד"ה מוספות בסופה מוז ל.ה אמר רבא וכו' העתיקו סוגיא דהכא אסוקי מילתא לית לן בה וכן נכון להיות], ס) לעיל קא:, ו) [חוסי פי"ב], ו) לעיל קא: קדושין

תורה אור השלם 1. וְקָראוּ לוֹ זִקנִי עירוֹ יִרְ יְּלֶּוְ יָבְּ יִלְיוֹ וְעָמֵד וְאָמֵר וְדְבָּרוּ אֵלְיוֹ וְעָמֵד וְאָמֵר לא חָפַּצְתִּי לְקַחְתָה:

דברים כה ח 2. ואם לא יחפץ האיש לַקַחַת אַת יִבְמָתוֹ ועַלְתָד השערה יבמתו ַבַּהְיּנִים וְאָמְרָה מֵאַן יְבָּמִי לְהָקִים לְאָחִיוּ שֵׁם לְהָקִים לְאָחִיוּ שֵׁם בישראל לא אבה יבמי:

3. וְנָגִשָּׁה יִבְמָתוֹ אֱלִיו לְעֵינֵי הַזְּקָנִים וְחָלְצְה נְעֵלוֹ מֵעַל רַגְּלוֹ וְיְרָקְה בָּפָנִיו וְעָנְתָה וְאָמְרָה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו:

4. וְנָקָרָא שָׁמוֹ בִּיְשָׂרָאֵל בִּית חֲלוץ הַנְּעַל:

גליון הש"ם גמ' מתקיף לה מר בר רב אידי. גירסת הרי"ף והרא"ש מר בר רב אשי:

הגהות הב"ח

(h) גמ' רבא אמר (אפסוקי מילתא וכו' לית לן בה) תח"מ ונ"ב גירם׳ חלפסי ואשר"י אסוקי מילתא היא ואסר"י מילתא לית לן בה:

הגהות הגר"א [א] גמ' כלא אבה יבמי. נ"ב וכר' זירה דחתר ר"ז גירסת רי"ף ורמב"ס (ועי" : כל"ם וכשב"ל ונ"ים

מוסף רש"י

פט א מייי פ״ד מסלכות רבא אמר אפסוקי מילתא לית לן בה. וא״ת דאמר רבא בפרק מתני' עלה ההוגנה לו. כלך אצל שכמותך ואל תכנים קטטה למוך ביתך: בלשון הקדש היו אומרים. במסכת סוטה (דף לב.) נפקא לן מקראי בפ׳ אלו נאמרין: בכפר עיטם. בתלמידים היושבים שם לפני רבן בשעת החלילה: גמ' קוראה. מאן יבמי (דברים כה):

חוללם ורוקקה וקוראה. ככה יעשה לאים (שם): דמקרי גע חלילה. המקרא את האשה בשעת חלינתה: מודה רבא בלא אבה יבמי. דבעינן שלא יפסיק דאי מפסיק משמע דהאי לא ארישא קאי דאמרה מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל לא כלומר לא מאן אלא אבה יבמי אבל בלא חפלתי לקחתה שהיא פתיחת קריאתו ליכא למימר הכי לא לעיל קאי ואי מפסיק לית לן בה: ממאן עד יבמי. ומפני שהגט אינו משורטט לא בעי למיכתב כוליה פסוק דקי"ל (גיטין דף ו:) אין כותבין ד' תיבות בלא שרטוט: משרטט. גט חלילה וכתב לכולא פרשתא אקרינוה לדידה מאן יבמי וגו' וכן כולם וקיימא לן שלש תיבות של מקרא כותבין בלא שרטוט ל' אין כותבין בפ' קמא דגיטין (דף ב:): והא לא נמנו ליכתב. פרשה בפני עלמה במסכת גיטין בפרק הניזקין (דף ס.) דקתני אין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה: והלכתא כמר זוטרא. דכותביו דלא דמי לכותב מגילה לתינוק להתלמד בה דהתם אדעתה דפרשתא כתיב ליה דתיהוי כמגילה קטנה וקים לן (שם) תורה חתומה ניתנה אבל האי ספירת דברים הוא ולאו בקדושתיה הוא הלכך הלכתא כמר זוטרא דבמקום מצוה שרי: וקלטתו הרוח. לרוק והעבירו שלא בא לפני היבם: איכא בפניו. כיון שיצא מפיה היה בפניו: להדי אפיה. לנגד פניו שיראהו למול פניו קודם שיקלטהו הרוח: מומא. שומים: גרגישתה. חרזיל"ה. במעבה האדמה (מלכים א ז) מתרגמינן

וקורה. לה חפלתי לקחתה (שם):

בגרגישתא דארעא: הדרן עלך מצות חליצה

לולב הגזול (סוכה לח: ושם) לא לימא איניש ברוך הבא והדר בשם ה' רב ספרא אמר אפסוקי מילתא היא ולית לן בה ויש לומר דקבלה מרב ספרא או שמא יש לחלק:

מודה רבא כלא אבה יכמי. לא אבה כתיב בספרים מדויקים וכן מוכח במסורה לא אבה ג' דסמיכי לא אבה ה' השחיתך (דברים י) לא אבה יבמי (שם כה) ישראל לא אבה לי (מהלים פא) ויש שנים ריש פסוק במשנה תורה ולא אבה סיחון (דברים ג) ולא אבה ה' לשמוע אל בלעם (שם כג) ויש עוד פסוקים דלא שייכי לאותו מסורת ולא אבה נושא כליו דשאול (שמואל א לא) וגם אל מלך מואב שלח ולא אבה

הדרן עלך מצות חליצה

מאי קמשמע לן מתני' היא הא קמשמע לן ימצוה הכי ואי אפיך לית לן בה תניא נמי הכי יבין שהקדים חליצה לרקיקה ובין שחקרים רקיקה לחליצה מה שעשה עשוי אמר אביי האי מאן דמקרי גם חליצה לא ליקרי לדידה לא לחודיה ואבה יבמי לחודיה דמשמע אבה יבמי אלא לא אבה יבמי ולא ליקרי לדידיה לא לחודיה חפצתי לחודיה דמשמע חפצתי לקחתה אלא לא חפצתי לקחתה רבא אמר ® יאפסוקי מילתא היא יואפסוקן מילתא לית לן בה רב אשי אשכחיה לרב כהנא דקמצמער ומקרי לה לא אבה יבמי אמר ליה לא סבר ליה מר להא דרבא אמר ליה "מודה רבא בלא אבה יבמי ואו אמר אביי האי מאן דכתב גימא דחליצתא ליכתוב הכי אקרינוה לדידה מן מאן יבמי עד אבה יבמי ואקרינוהו לדידיה מן לא עד לקחתה ואקרינוה לדידה מן ככה ועד חלוץ הנעל מְר זוטרא משרטט וכתיב לכולא פרשה מתקיף לה ימר בר אידי והא לא ניתן ליכתב "והלכתא כוותיה דמר זומרא אמר אביי 'רקקה וקלמתו הרוח לא עשתה ולא כלום מאי מעמא וירקה בפניו בעינן הלכך הוא ארוך והיא גוצה קלמתהו הרוח איכא בפניו היא ארוכה והוא גוץ בעינן עד דממי להדי אפיה והדר אזיל אמר רבא יאכלה תומא ורקתה אכלה גרגישתא ורקתה לא עשתה ולא כלום מאי מעמא וירקה מעצמה בעינן וליכא ∞ואמר

רבא צריכי דייני למיחזי רוקא כי נפיק מפומא דיבמה דכתיב לעיני הזקנים וירקה: ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל מצוה בדיינין ולא בתלמידים: תניא יא"ר יהודה יפעם אחת היינו יושבים לפני רבי מרפון ובאתה יבמה לחלוץ ואמר לנו ענו כולכם חלוץ הנעל חלוץ הנעל חלוץ הנעל:

הדרן עלך מצות חליצה

דיפתח (שופטים יא):

עד רמטי להרי אפיה והרר אויל. והא דאמר בהחולך (לעיל לט: ושם) ורקת קדמנא רוקא בבי דינא דמיתחזי על ארעא ובכל ספרים איתיה וכן בסנהדרין בירושלמי שמא למלוה מן המובחר הוא דבעינן הכי. [ועי׳ לעיל לט: תוס׳ ד״ה דמתחזיא]:

תום' חד מקמאי מכירין לפיכך כותבין גט חליצה וגט מיאון אעפ״י שאין מכירין חיישינן ב״ד טועין ובהלכות (ס׳) [הרי״ף] ז״ל מוחלפת הגירסא: אמר רבא אכלה תומא וירקה לאו כלום

עלך מצות חליצה עד ההוגת לו שלס בה ההוגת לו שלס הדרן או כלום הדרק לאו כלום היא מ"ט וירקה מעצמה היא מ"ט וירקה מעצמה היא מ"ט וירקה מעצמה היא מ"ט וירקה מעצמה היא מ"ט הוא זומרת מחיל לק היא מ"ט היל ויחיל זקינה, בעינן. פי" לאו כלום הוא אומרת מעצמה. מיהו אם לא רקקה קי"ל דרקיקה לא מעכבת: אומרן לו כלך אל שכמותן ולא סכניס קטטה למוך עיקר (שנהדרין מש). רוק הגראה לדיינים. ינמי והוא אומרת משלט משם, רוק הגראה לדיינים. היות הגראה לדיינים. מיהו משיה זקורא קוראה וקורא. קוראה מאן ינמי וקורא לא ספלמי לקחתה, הולצת ורוקקה וקוראה. כה יעשה לאיש (שט). ואסוקי מילתא לית לן בה. הואל וכוונתו לגמור לים צו בה בהוא שלחיצה משם בריים בריים שלחיצה שלחים שלחיצה שלחיבה שלחיצה שלחיצה שלחיצה שלחיצה שלחיצה שלחיצה שלחים שלחיצה שלחים שלחיצה של